

[Finansministeren.]

diteten, og derfor har vi ikke ment at ville belaste likviditeten yderligere med disse 170 mill. kr., som banker og sparekasser måtte afgive, hvis folk skulle hæve den bundne opsparing i banker og sparekasser og indbetale den til staten.

Jeg understreger altså, at der sker ikke ved denne fremgangsmåde nogen indskrænkning i den bundne opsparings forbrugsbegrænsende virkning. Men vi undgår ved denne fremgangsmåde, at den likviditetsmæssige stramning bliver altfor voldsom. Iøvrigt har regeringen i samarbejde med rigsdagen det jo til enhver tid i sin hånd at indskrænke likviditeten yderligere, hvis situationen gør det nødvendigt. Jeg minder her bl. a. om det forsvarslån, jeg lige har anbefalet; en opsugning af disse 150 mill. kr. vil jo også kunne begrænse likviditeten. Jeg minder fremdeles om, at der stadig finder en stor udbetaling sted af byggelån over statsfinanserne, og i det omfang man vil, kan man jo dække dette ved optagelse af statslån; der er således ingenting til hinder for, at man, hvis det findes ønskeligt, senere på året kan begrænse likviditeten yderligere. Jeg tror derfor, det er rimeligt, at man ikke nu volder mere forstyrrelse end nødvendigt i bankernes og sparekassernes likviditetsmæssige stilling, og det er baggrunden for den udformning, dette lovforslag har fået.

Det sidste lovforslag, jeg i dag skal anbefale for det høje ting, drejer sig om en tillægsindkomstskat for personer for skatteåret 1951—52. Det drejer sig om personer med en skattepligtig indkomst, efter de forskellige fradrag, på godt 14 000 kr., og tillægsindkomstskatten er så iøvrigt beregnet som 10 pct. af de pågældendes ordinære indkomstskat til staten for 1951—52, dog med fradrag af 200 kr., hvilket stort set netop svarer til 10 pct. af den skat, man betaler, når man har denne indkomst på 14 000 kr., så at de, der ligger under 14 000 kr., går helt fri på grund af 200 kr.s fradraget.

Tanken med denne tillægsindkomstskat er, at man som et led i den pengesaning, der nu skal foretages, har villet pålægge de bedrestillede en særlig byrde. Jeg skal ikke nægte, at jeg for mit vedkommende mener — og det er et synspunkt, der deles af regeringen —, at denne grænse er sat højere, end rimeligt er; de vanskeligheder, vi har her i landet, er så store, at det havde været rigtigt, at en større kreds kom til at bære disse ekstra byrder. Resultatet her er imidlertid fremkommet ved et poli-

tisk forlig i folketinget, og jeg skal derfor ikke kommentere det nærmere.

Jeg tillader mig at anbefale de fire lovforslag til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Johs. E. Larsen: Det foreliggende kompleks af lovforslag har jo været genstand for indgående overvejelser i det andet høje ting og fremtræder nu som resultatet af et forlig dels mellem de to regeringspartier og socialdemokratiet, dels mellem alle de fire gamle partier. Deri ligger nok ikke, at disse partier ser deres ønsker fuldtud dækket, men viljerne har bøjet sig mod hinanden under bestræbelserne for at nå frem til en påkrævet lovgivning. Under de nuværende styrkeforhold her på rigsdagen er de foreliggende forslag udtryk for, hvad det har været muligt at nå til enighed om. Jeg skal ikke gå i enkeltheder ved denne lejlighed, men indskrænke mig til nogle få bemærkninger.

Lovforslaget om udskrivning af en værnescat og lovforslaget om bemyndigelse til optagelse af forsvarslån tager udelukkende sigte på at tilvejebringe de nødvendige midler til dækning af udgifterne i medfør af loven om øget forsvarsberedskab, hvorimod tillægsindkomstskatten og den bundne opsparing må ses som finanspolitiske foranstaltninger til imødegåelse af landets alvorlige valutasituation. Jeg vil dog tro, at det havde været ønskeligt, om den tidligere regerings oprindelige forslag om, at værnescatten ikke skulle kunne bringes til fradrag i den skattepligtige indkomst, var blevet opretholdt af den nu siddende regering. Staten får ganske vist dækning gennem en større udskrivning, men fradragretsens bevarelse vil jo komme til at ramme kommunerne i den kommende tid. Iøvrigt hilser jeg den forenkling, man på flere områder er nået frem til under udvalgsarbejdet i det andet høje ting, med tilfredshed.

Den foreslåede såkaldte ungkarleskat er således bortfaldet, og forslaget om merindkomstskat er undergået så betydelige ændringer, at det har taget navneforandring og nu er blevet til en tillægsindkomstskat. Denne omlægning vil i høj grad lette arbejdet med påligningen af disse ydelser; man kan jo ikke se bort fra, at de skattelignende myndigheder og navnlig skatterådene har været spændt hårdt for i de senere år. Der løber endnu en del sager såvel fra formueopgørelsen pr. 23. juli 1945 som fra påligningen af formuestigningsafgiften og stabiliseringslånet. Lig-